

Arrest

nr. 121 032 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 8 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 januari 2014.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 27 januari 2014 het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Daar waar de verzoekende partij de schending van het verdrag van Genève aanvoert, dient erop gewezen te worden dat dit verdrag geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde heeft, zodat zij de schending ervan niet dienstig kan aanvoeren.

Voorts wordt erop gewezen dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal schorst, maar niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. Daarenboven werd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 17 december 2013 met nummer 115 784 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd.

Voor het overige doet het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.”

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 29 januari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 maart 2014 staat het volgende vermeld: *“De Wnd. Vz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*

VzP stelt dat er zich bij deze procedure problemen stellen: de Adv kan onmogelijk afstand doen van de rechten van haar cliënt zonder mandaat van deze. De RvV kan niet verwachten dat deze hiermee akkoord gaat. Zij wijst op haar mogelijkheden om meerdere asielaanvragen in te dienen, vaak is het een kwestie van tijdig de nodige documenten te vinden. De zgnde gebonden bevoegdheid is onterecht als er nog asielprocedures lopende zijn. Het gevaar in het land van herkomst – i.c. Noord-Ossetië – is gekend. Daarenboven is er de discussie omtrent de ‘inreisverboden’: bij een afstand verliest zij haar rechten en middelen daarom mag de BB niet blijven bestaan. Kortom zij heeft nog alle belang bij deze.

Zij voegt er nog aan toe dat art. 3 van het EVRM van een hogere orde is dan art. 7 van de vreemdelingenwet: de gebonden bevoegdheid stelt VwP niet vrij een schending van art. 3 na te gaan.”

Wat de eerste bemerking van de verzoekende partij betreft, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij ter zake een gebonden bevoegdheid heeft. Tevens wordt niet aan de verzoekende partij gevraagd om afstand te doen van haar beroep. In de voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partij het rechte belang ontbeert. Zoals in de voormelde beschikking werd aangegeven, is de asielprocedure van de verzoekende partij inmiddels beëindigd. Er zijn geen aanwijzingen dat verzoekende partij een nieuwe asielprocedure zou hebben opgestart. Het betoog van de verzoekende partij kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de voormelde beschikking.

Voor zover de verzoekende partij verder belang meent te hebben bij de voortzetting van de procedure, omdat een toekomstig bevel om het grondgebied te verlaten een herhaald bevel zal uitmaken dat van een inreisverbod vergezeld zal zijn, merkt de Raad op dat dit slechts een hypothetisch, onrechtstreeks belang betreft. Wanneer daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen, kan de verzoekende partij hiertegen beroep instellen bij de Raad en zijn grieven in dit kader uiteenzetten. Met een verwijzing naar het loutere feit zich in een onzekere, precaire situatie te bevinden, toont de verzoekende partij niet aan over het vereiste belang te beschikken.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat een hogere rechtsnorm er toe kan leiden dat de verwerende partij, ongeacht haar gebonden bevoegdheid conform de Belgische wettelijke bepalingen, in dergelijk geval geen bevel om het grondgebied te verlaten had mogen nemen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij enkel de schending van de Conventie van Genève heeft aangevoerd waarover in de voormelde beschikking wordt aangegeven dat dit Verdrag geen rechtstreekse werking heeft. De verzoekende partij voert geen argumenten aan om dit te weerleggen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aangevoerd door verzoekende partij. Bovendien blijkt dat de asielprocedure van de verzoekende partij inmiddels werd verworpen en dat haar zowel de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. In zoverre zij aldus meent dat haar asielrelaas een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, kan zij aldus niet gevolgd worden. Immers dient te worden vastgesteld dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). Tot slot dient aangestipt dat de verwijzing naar de situatie in Noord-Ossetië geheel niet dienstig is, daar verzoekende partij afkomstig is uit Guinee.

De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU